

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoň ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šsmolerjez knihcizisčezěrnj w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž

3. njedźela po tsjoch kralach.

Rom. 12, 17—21.

Woko sa woko, sub sa sub, tuto słowo se stareho sakonja chze so tak nětotremsu tež w našim čašu spodobacž, po nim chzyl tak nětotry rady činicz, hdyž je wot šwojeho šobucžlowjeta dyrbiat słosć šhonicž. Drje niczo njeje, šchtož my tak čezžko šnješemy, hacž hdyž dyrbimy bješ winy njeprawdu čerpicž. Dha so wscho w naš wobara, dha čžeri naš nasche šranjene šacžucže, šle se šlym šaplacžicž, so by tež tón druhi šam na šebi špóšnał, tak tajke čžinjenje nutštach we wutrobje boli.

Alle do tuteho šwěta je něšchto nowe pschisčło w Šhryštu š Jesuku, kiž je prajil: „Wy šcžc šlyšcheli, so je prajene: Ty dyrbiš šwojeho bližšeho lubowacž, a šwojeho nješchecžela hidžicž. Ša pał wam praju: Lubujče šwojich nješchecželow; žohnujče tych, kiž waš polleja; čžinče dobrotu tym, kiž waš hidža; prošče sa tych, kiž wam šchodža a pschescžehaj w waš, tak so bjšcžc džčcži byli wašeho Wótza w njebjěšach.“ Šaj, džčcži teho Wótza rošymja tu wulku šasę Šbóžnika: Ty dyrbiš šwojeho bližšeho lubowacž jako šam so. Šchtož to chze, tón dyrbi so žyle a dospoknje šaložicž na šesom Šhryšta, kiž je nam přędowanje dał tajkeje lubosče, kotrehož žyle žiwjenje a škutkowanje bješhe lubosč pschecžimo wschemu nješchecželštwu, š kotrymž jeho šwět pschescžehašche. To je ta lubosč, kotraž je tež nad nami móžna, jeno šmilnosč a hnada, kotraž nam nasche hrěchi nješchirachnuje, ale

čžini, so so naša štyšnosč do wješelosče pschemobrocži, došelž je pschi nim woadcžc psches našcu šašlužbu a doštojnošcž, došelž je pschi nim wumoženje š našeho hubjenštwu do krašnosče hižom tu na šemi a junu horjekach we wěčnosčci.

Wobdawa naš Šhryštuš se šwojej lubosčju, dha je jeho wola, so tež my nješ šobu šmy bohacži na bratrowškej lubosčci. Tu w našim žiwjenju š našimi šobucžlowjekami je to wulke polo, na kotrymž móže a dyrbi so naša lubosč wopokasacž; tu ma so šjewicž, hacž my wopravdže šmy šchescžijenjo, kotrymž je wo to čžinicz, živi byčž po šenješowym špodobanju. Tu dyrbi na šjawne pschicž, hacž je tež w naš šchescžijanštwu ta móž, kotraž wšcho pscheminje, šchtož chze so nam napschecžimo štajicž. A šawoł nam we šłowach našeho šekšta pokasa, tak mamy so w tym a tamnym jako šchescžijenjo šadžeržecž, tež pschecžimo tym, kotšiz nam nješchecželšy napschecžimo šteja.

My wěmy šami se šwojeho nashonjenja, tak čžezžko je to ša naš, šchtož so tu wot naš žada; tak wjele radšcho bjšchmy my čžinili po tym šłowje: kaž ty mi, tak ja čži. Šordosčž štareho čžlowjeta w naš wabi naš, so njebšchmy šebi wot nikoho nicžo lubicž dali. Ša myšl, kotruž ma šwět wo čžescži, šteji runje napschecžo temu, šchtož Šhryštšowa wucžba jako našcu pschišlyšnosč postaja. Šam chze so šdacž šlabosčž byčž, šchtož pał je tola šlonežnje ta móž došyčža, w kotrymž je šchescžijanštwu ščtyšazy šwět pscheminyło.

Schtóž jeno chze swojej woczji wocznicz, tón dyrbi bórny pónacž, so tam, hdžež so mēr njedžerzi, hdžež so słóscž se słóscžu saplaczi, hdžež wjeczenje knjezi, njeje niczo dobyte, a lenjepscheczelnstwo budže wjetšche, hidženje rojče, a stónčnje njeje žadny pucž wjazny, fiž wot jeneho k druhemu wjedže. Kač wjele pscheczelnstwa a dobrego šušodstwa budže sanicžene, dofelž na prawej lubosczi pobrachowasche, kotraž so prózuje, to wotstronicž, schtož chze cžlowjekow dželicž, fiž šu tola stawny na tym jenym cžele, kotrehož hlowa je Jesuř Khrystuř. Wono njeje pschezo možno, se wschěmi w prawym mērje žiwny bycz; ale to dyrbjalo kschesczijanej možno bycz, so to potom na nim njeleži. Kschesczijan dyrbi stajnje k mērej hotowy bycz. A hdnyž my jeno wěmy sczerpliwje cžafacz, stónčnje smēje tola luboscž rjane myto. Hdnyž my słóscž se słóscžu saplaczimy, dha možemy wěsczi bycz, so šo s tym tež pschezo bóle stwjerdnje wutroba nascheho bratra. Ale pscheczniwo tej lubosczi, kotraž cžini po tym słowje: Je-li tehodla twój njepscheczeln hlódnny, nařnyč jeho; chze-li šo jemu picž, napowaj jeho, budže tež twjerda wutroba mjehka, a to je sapoczatk praweho kschesczijanskeho mēra. Duž chze-li tež hněw nad tobu dobycz, dofelž masch njeprawdu cžerpicz, špomni na to, so šu ty kschesczijan, a njedaj šo štemu pschewinyč, ale pschewin ty to šte s dobrym, dha budžesch žehliwe wuhlo na hlownu šwojeho njepscheczela nahromadžicž. Mascha wěž to njeje, so bychmy šo šami wjecžili; ta schkoda budže psches to jeno wjetšcha. To chzemy temu pschewostajicž, wo kotrymž piřane šteji: Wjeczenje je moje, ja chzu saplaczicž, praji tón Knjes.

Ale na tej lubosczi, kotraž to samóže, šmy my hiřchče kšudži. Duž reka pschezo šařo, k temu do wuczby hicž, fiž je šam ta luboscž, k Jesuřej Khrystuřej. Jeno hdnyž my jeho mamy, možemy šami šo pschewinyč. Mamy pač tuto najcžežšche, ale tež najrjeńšche dobyče, dha njebudže nam cžežko, šte s dobrym pschewinyč. Duž budžmy hotowi k tej lubosczi, so by na tym pónacž bylo, so tež my šmy Khrystuřowi wuczobnizy, a so by tež pschi nař jeho kralestwo pschezo dospólnišche bylo.

Šamjen.

W. we W.

Luboscž k bliřšchemu.

Schtóž šwětně kubka wobšedži
A kšudnych widži tradacz;
Schtóž hlódnnych bratrow njeřnyčzi,
Šim do nudy da padacz:
Tón rani kařnje njebjeste
A Božu luboscž njeřnaje.

Schtóž bliřšcheho cžescž podrywa
A słótnje we nej toczji;
Schtóž to, hdžež wón šo pschehlada —
Na lěpsche njewobroczi
A trjeba hubu pschihłodnu:
Tón nima luboscž k bliřšchemu.

Schtóž s radu, trořchtom, se schkitom
Tu bratrej nochze klužicž,
Hdnyž kšicž a horjo jeho dom
Chze ša šwój pschewytk wužicž;
Schtóž tehdy dli šo s pomožu:
Tón nima luboscž k bliřšchemu.

Schtóž hagle cžafa, hacž šo tu
Schtó s próstwu psched nim kloni;
Schtóž njeřhwata tam s pomožu,
Hdnyž něchtó šylšy roni
A cžerpi tajnu šrudobu:
Tón nima luboscž k bliřšchemu.

Drje pschezo w skutkach njemóžesch
Ty luboscž pokasowacz;
Měj wolu pač, so rady chzesch
Szej tónle pocžint škowacz;
Tež wo móž k temu prózuj šo:
Dha smējesch lubo bliřšcheho.

Hdnyž pač tón pocžint wořlabnje,
Prořch, so šo s nowa hori;
Pracij: Bóh je luboscž, kotryž mje
Szej k podobnosczji stwori;
Šaj, wscho, schtož šym, to jeho je,
Duž mam bycz džěcžo luboscže!

K. A. Fiedler.

Lubujče šo mjes šobu!

W Schwyny leži pschi wrotach maleho měřtacžka rjenje wudebjena studžen, kotraž ma to napiřmo: Lubujče šo mjes šobu! Schto ma tuto napiřmo na šebi?

Tam běšche pschezo studžen byla, ale běšche to jeno driewjane korto, w kotrymž šo woda, fiž s horow běžesche, hromadžesche. Pschi tutej studni bydlesche stary muž, Šmhof s mjenom, fiž běšche we šwojim cžaku najlěpschi a najkřoblišchi hórski wodžer byl. Wón pač běšche pschi tym tež luboscžiwny, k woporam šwólniwny muž, fiž je wěscže sto krocž šwoje žiwjenje wažik, so by druhich s njeřboža wutorhnył, hdnyž běchu šebi w horach s pschemērnej křoblosczu pschedalofo šwērili byli. Hdnyž běšche šo něk šestarił, bē jemu žel, so njemóžesche nikomu wjazny niczo k lubosczi cžinicž a s wodžerjom bycz.

Kšudy tež bē a njemóžesche nikomu niczo wjazny dawacz, dofelž běšche hižom priedy wscho, schtož běšche šařkužik, mjes kšudnych ros-dawał. Nětko pola šwojeho šyna na wumjenku bydlesche. Duž šapoczja, wjecžor, hdnyž ludžo s džěka domoj džěchu, pschi studni šy-dacz a wschěm wodu k picžu se šymneho hórškeho žórka poslicžecž, a cžerpasche wodu s hlinjanym karanom. To šo ludžom lubjesche a jim bu waschnje, wjecžor na dompuczju pola Šmhofes nana něschto wody k woschewjenju wupicz. Šaj, něchtóžkuli by hodžintu dlěje džěkał, dofelž wjedžesche, so psched wrotami cžerstwu wodu porjedženu dostanje, a něchtóžkuli drugi njeńdžesche wjecžor do korcžmy, wschał běšche šo pola Šmhofes nana napik a běšche wot njeho tež pschi tym nělotre dobre šłowcžko šlyřchal, pschetož tutón schědžiwž wjedžesche ša wscho najlěpschu radu. Tak Šmhof to wjele lēt cžinjesche. Duž wumrje. Wschěm, wořebnym a niřkim, wón pobrachowasche, pschetož wschitzny běchu jeho luboscž wužili. Duž wobšamtnychu měřcženjo, Šmhofej k cžesczi tutu studžen tajku rjanu wutwaricž a k dopomnjecžu na njeho jej to napiřmo dacz: Lubujče šo mjes šobu!

Ničto wschał njeje tajki kšudy a šlaby, so njemohł nikomu žaneje luboscže wjazny wopokasacz.

Lubujće swojich njepšhecželow!

Mat. 5, 44.

To něhdy Šhrystuſ ludej pšchwoła, kiž pšched nim ſedžo na njeho poſłuchaſche. Bohka wěz je, pšhecželam dobroty wopofaſowacž, a dženſa wón naſ napomina: Lubujće ſwojich njepšhecželow! Pšhecželjo ſu ſo ja naſ ſtarali, a my ſmy jim džaſ winojcži; woni nam lubja, naſ w pšchichodneſ nufy podpjeracž, ſo ſami njebudžemy — ſchto je tehodla lóžſche, hacž ſwojich pšhecželow lubowacž? Sa to čłowjeſ žaneho woſebiteho napominanja nje- trjeba. Ale njepšhecželow lubowacž, to je něſchto druge!

Mjes ludžimi ſo huſto doſcž jedyn nad druhim pšchidže. Šdnyž ſy ſo čaſ žiwjenja prózował a ſkónčnje maſch něſchto hódne nalutowane, ſ čehož móžeſch we wyſokich létach žiwy bycž a ſchtož móžeſch ſwojim džecžom ſawoſtajičž, a nětko či twój bližſchi twoje pjenjeſy ſ leſcžu wurēcži, ſo je wſchě ſhubiſch, — abo hdyž ſy ſwoje džecži ſwěru ł wſchemu dobremu džeržal a wone běchu kaž luboſne kwětki, ſ roſu pobožnoſcže křepjene, roſcžechu Bohu a tebi ł wjeſelu, a nětko je twój bližſchi do hrěcha ſawjedže a ſ twojeju woczow ſo tehodla wſchědnje rěki horznych hſlow lija — móžeſch ty tajſeho čłowjeſa lubowacž? Mjeje doſcž, ſo ſo wobnježiſch, ſo, hdyž wón nimo tebe dže, kamjeſ njewoſmjeſch, ſo by jemu ſ nim nopy roſſchcžepił? Móže ſebi něchto wot tebe žadacž, ſo tajſeho čłowjeſa lubujeſch? A tola lubujće ſwojich njepšhecželow! Tón ſebi to wot waſ žada, kiž je wjazy wot ſlych ludži čerpicž měł, hacž něchto drugi, a kiž je tola njepšcheſtał, njepšhecželow lubowacž. Tón ſebi to wot naſ žada, kiž ma ja tych, kotřiž ſo ſaprēcž wjedža a ſ nim ſwój kſchiž njeſu, myto, kotrež wſchě ſemſke boloſcže bohacže ſaruna. A tajka luboſcž je tež mjecž, ſ kotrymž njepšhecžela najſterſcho pšchewinjeſch a ſa ſo dobudžeſch. Na twoje ſwarjenje ſtaji wón wjetſche ſwarjenje, na twoje pšchecžehanje wjetſche pšchecžehanje. Šdnyž pał na njeho ſ prawej wutrobnej luboſcžu pšchidžeſch, dha wón pšched tobu kaž wojał ſteji, kotremuž ſtej tšělba a mjecž wupadnyłoj. Wón dyrbi ſo tebi pod- dacž. Maſch-li njepšhecžela, ſpřtaj ſ luboſcžu — tón ſrědł wěſcže pomha. Woheſ njemóže wſcho roſeſchkrēcž, ale luboſcž kóždu twjerdu wutrobu ſmjecžči.

Duž čzemž ſebi dženſniſche ſłowo: Lubujće ſwojich njepšhecželow, tał prawje hluboło do wutroby ſapřacž. A ſchtož po nim čini, tón položa ſebi bóle hacž ſ něčim drugim ſwoje žiwjenje a woſebje tež ſwoje — wumrjecže.

Bože džecžatſtvo.

Romſk. 8. 14—17.

Chžeſch Bože džecžo bycž, mój kſchecžano,
 Echcžep Šhrysta wobras do ſo hluboło,
 So či, kaž jemu, hrěchi hroſnoſcž ſu
 A luboſcž, miłoſcž bliſchcži we wócžtu;
 So ty, kaž poſtrow Boži ſ njebieſ ſy
 Do ſwěta hrěcha, hidy ſtajemy.

Mječ jeno Boži Duch tał wodži cže,
 So to ſo w ſłowach, ſtutkach polože;
 Budž w kóždy čaſ kaž Šbóžnik ſmyſlenny,
 Dha woprawdže ty Bože džecžo ſy,
 Riž ſbžnoſcž ſkóždi hižom na ſemi
 A ſ Božeju hnadu tež we wěcžnoſcži!

K. A. Fiedleſ.

Jako temu Knjeſej.

„Wſchitto, ſchtož wy činicže, to činicže radži ſ wutrobu jało temu Knjeſej a niž jało čłowjeſam.“ Kol. 3, 23.

Stara Rowarijowa běſche křuda, mało rjana žónſka ſ pihowym woblicžom, a ju dale ničto woſebje kědžbu njemějeſche. Šdnyž pał by we ſwojej małej ſtwicžy ſa ludži ſchaty plotowała a pšchi tym ſwoje rjane duchowne křerluſche ſpěwala, by tola něchtožkuli pšched jejnym wolnjeſchkom poſaſtał, ſo by na ſpěwy poſłuchał.

„Rowarijowa,“ tał junu knjeni radžicželka rjetny, kiž jej dželó pšchinjěſe, „ja njeroſymju, kał móžecže wy žyly džen w tutej čzoplej ſtwicžy ſtačž a pšchi tym hiſchcže tajka wſcha wjeſela ſpěwacž.“

„Ach, knjeni radžicželka,“ wona wotmolwi, „Wóh je mi runje tuto dželó dał; a hdyž ſym ſpróžna a bych najradſcho mor- kotala, dha ſo teho ſchprucha dopomnju: wſchitto, ſchtož wy činicže, to činicže radži ſ wutrobu jało temu Knjeſej a niž jało čłowje- ſam, a nětko ſebi ja myſlu, ſo tón Knjeſ pódla mje ſteji a ſo by mje jara ſrudžiło, hdy by wón widžal, ſo ja ſ njewolu a njerad ſwoje dželó doſonjam. Potom ſebi wjeſelny křerluſch ſaſpěwam, a mjes tym, ſo moje horže želeſchto ſaldy ſe ſchatom wuhładkuję, ſebi na to myſlu, kał mohła ſwojim ſuſodam jich ſchropawe pucže trochu wuhładkowacž.“

„Tam, wyſche mje, bydli Wicžafež wotka. Wona je na žylym čžele ſlemjena a pšchi tym nimale ſlepa. Šdnyž ja nětko ſpěwam, ſwjeſeli ju to, a wona wě, ſo je hiſchcže něchto na kwěcže, kiž ſebi na nju myſli, a wona ſo tał wopuſchcžena njecžuje. A mały Waltar, kiž je w ſtwicžy pódla njeje, ma ſłaby křibjet a dyrbi na ſwojim ložu wot ranja hacž do wječžora ležecž. Žeho macž w ſabrizy dželó a hałle wječžor poſdže domoj křodži. Šdnyž ſo jemu nětko, dokełž je ſam, ſtyſta, abo hdyž jeho křibjet jara boli, duž ſ kijom na ſchpundowanje dyrbi, tehdy ja jeho jemu naj- lubſchi ſpěw ſanjeſu, a wón horkach wyſche mje ſobu ſpěwa, hacž jaſo njeſdrěmnje. Dnyž a dyſ tež ł njemu horje kufnyčž du, pšchi- njeſu jemu čzerſtwu wodu a ſnano nětaſki wobraſł, kiž běch ſe ſawalkami ſobu doſtala, a potroſchtuju jeho. Haj, knjeni radži- cželka, Wóh je mi tał dobry, ſo dyrbu tež ja něſchto činicž, tym ł pomozu a ł wjeſelu, kotrymž ſo tał derje njeidže kaž mi.“

A tuta ſpokojna žónſka ſo hubjenje žiwjeſche, w małej ſtwicžy bydleſche a mějeſche čaſ žiwjenja to dželó, je ſwojim želeſchkom dru- him ludžom ſaldy ſ jich ſchatom wuhładkowacž.

Njemohl tež Ty, ſo by ſo Bohu džałował, něſchto ł pomozu křudemu bližſchemu činicž?

Ssony.

Róždy čžitał biblije wě, ſo je ſo Wóh ſ křwilemi pšches ſony a widženja ſjewił. Pomyl ſebi jeno na Joſefa, Jakuba abo tež na Marijneho mandželſteho. Woſebje mějachu profetojo huſto widženja; tał wěſchcži tež profeta Joel (2, 28): „Sa čžu wot mojeho Ducha na wſcho čželo wulecž a waſchi ſynojo a džowki budža wěſchcžicž, waſchi ſtarſchi budža ſony mēcž a waſchi mło- dženzny widženja widžecž.“ S wjetſcha wſchał pał nětko wo ſonach to płacži, ſchtož Sirach 34, 1—3 wucži: „Hłupi ſpuſchcžuju ſo na ſony. Šchtož na ſony wjele džerži, tón pšchima ſa ſčženom a čže wětr ſapſchijecž. Ssony ničžo njeſu hacž ſnamjenja bjeſ čžela.“ Tehodla ſebi ničto dla žaneho ſona ani nadžijow ani čžeſkich myſli čžinicž njeſmě. Tola pał Wóh hiſchcže dženſa druhdy ł nětomu pšches ſón rēcži, nječ jeho pšches njón napomina abo warnuje abo tež troſchtuje. Šdžę ſo Wóh tał nětomu pšches ſón ſjewi, temu wón tež poſnu wěſtoſcž ſobu pšchinjěſe, ſo wón ſam ſ nim rēcži, a kóždy budže tež na tajki hlóž kědžbowacž a po nim čžinicž. So Wóh to tał hiſchcže dženſa čžini, ſa to mamž wjele pšchikładow.

Hdyž běšče Napoleon I. hiščeže khudy leutnant, wumrje jemu jeho nan. Tak wa wón swojeho mlódsheho bratra k sebi, so by jeho wučil. Tutón ras rano trochu posdže se swojeje komorki pschidže. Napoleon jeho swarjesche a džesche: „Hdže dha, luby bratsko, dženska tať dolho težiš?“ — „Ach“, wón wotmolwi, „„ja mějach runje tajki rjany šón.““ — „Kajki dha?“ — „Mi šo džijesche, so šu mje sa krala ščinili a tebe sa něšto hiščeže wjetsche!““ — „Šo tajkim sa kžžora“, Napoleon šmėjotajo wotmolwi. „Čaš wschať to poľaže. Mjes tym pať chzemoj nětko pilnje wufnyč!“ A 20 lět posdžišcho (2. dez. 1804) bu Napoleon kžžor a 2 lěče posdžišcho ščini wón swojeho mlódsheho bratra sa hollandskeho krala.

Tež šo wo starým Fryzu powjeda, so mějesche tón 15. aug. 1769 šón, w kotrymž jašnu hwěšdu widžesche, kiž bu pschezo jašnišcha a wjetscha a wschě druge hwěšdu se šwojim šwětkom pschešahašche. Na jene dobo pať šo wona šhubi, so ničžo wjazh wo njej widžičž njebě. Runje 15. aug. 1769 pať bě šo na kupje Koršika Napoleon I. narodžil.

Psched něšto lětami bydlešche w Erfurče pětny a špawny žlonik. Tutón nahle wumrje, a jako sa jeho pokladnizu hladachu, tam wjele pjenješ pobrachowašche. Sawostajeni mějachu tu šummu šarunacž, tola wscho jich šamoženje njedošahašche. Ničtó pať, kiž bě teho njebočičžkeho šnať, tajku nješwěrnoscž sa móžnu nje-džeržesche. Krótko po jeho šmjercži mějesche jeho 16lětny šyn špodžiwne widženje. Šemu šo džijesche, so jeho nan psched nim šteji a jeho do jstwy wjedže, w kotrejž šo měšchžanska rada škhadžuje, jeho na pschedšydowny štol pokasuje a jemu šady štoła pjenješny kaschčžil widžičž dawa. Tón šyn, kiž hiščeže ženje w tutej štwje byť njebě, našajtra prošesche, so běchu jeho do njeje dowjedli. Woni to čžinjachu, a tak šo wón džiwasche, jako bě tam wscho tajke, kajkež běšche wo šnje widžal. Pschede wschěm pať tež šady štoła tón wo šnje wuhladany pjenješny kaschčžil namaka, w kotrymž běchu wschě te pobrachowaze pjenješny nutškach. Nětko bě wscho w najlěpschym rjedže a tej šwójby šo pošna čžesčž wróčži.

Šreni inspektor Waslešeho mišjonštwja, Bohatšwal Blumhardt, by hučžišcho se šwojich mlódných lět tónle podawť powjedať. Wón chžyšche pruhowanje čžinicž sa dostacže mjeno „Doktor“. Wědomnosčže sa to wschať mějesche, ale k temu bě tež 200 šchěšnaťow trjeba, a te wón njemějesche. Šako wón nětko kaž pschezo we wučerškej hodžinje na wučžbu swojeho profesora, stareho doštojnego muža, poškuchasche, šo tón na šónzu hodžiny praschesche: „Njeje mjes Wami něchtó, kiž Blumauer rěka?“ Ničtó šo nje-wotwoła. „Abó ma šnana mjes Wami něchtó podobne mjeno?“ šo professor dale praschesche. Duž nětko Blumhardt šwoje mjeno mjenowašche. Tón professor na to k njemu džesche: „Duž pójče nětko so mnu šobu na moju štwu!“ Hdyž běšchtaj tam došchkoj, šo tón wučer Blumhardta praschesche: „Njewěrnó, Wš pjenješny trjebacže?“ — „„Šemu wschať tať je,““ mlódy Blumhardt wotmolwi a tež powjedasche, kelto a k čžemu je trjeba. Duž džěšche tón professor k šwojemu šhamorej, wučžahny k njeho 200 šchěšnaťow a pschepoda je jemu k tymi šłowami: „Tute pjenješny dšrbju Wam dacž a to dla šona, kotryž šym šašžženu nóž měl. Wš widžičže, so ma Wóh hiščeže pschezo puče a šřědk, tym šwojim pomhacž.“

A tole je tež pschezo to najrjensche na wschěch tajkich wí-dženjach. Kaž wětry a woheť, tať Wóh tež šony sa šwojich jandželow trjeba, hdyž šo to jemu špódoša, so by čžłowjekam pomoz pošlat.

Byle čžiste šwědomnje.

Psched dlějšchim čžasom bě w Šendželskej wěšty Domasch Olivier živy. Tón bě sa šwoje mlóde lěta jara lohke žiwjenje wjedť, bě šo do wschěch móžnych wješelow podnóřil a pschi tym wscho to šwoje pschecžiniť; a hdyž bě k tym hotowy byť, šebi pola wjele pschecželow dołha nacžiniť, kiž wjazh šaplacžičž njemó-žesche. Wón bě k dobreje šwójby a mějesche tehodla k wopřědka pomoznych pschecželow doščž; na pošledku pať jemu wschitžy šhribjet wobrocžichu a temu njebolakej ničžo wjazh njepožčžowachu, a wón dšrbjesche šo ššoncžnje k ptatanjom čžrijow žiwicž.

Duž ras w žřřkwi wěrijazeho duchowneho přědowacž šš-šesche. To jeho móžnje hřabny a jemu jeho wocži wotewri. Wón šo dohlada, kajke nješnicžomne žiwjenje bě wjedť a bu wschón hinajšchi. Šeho přjedawšcha njeprawda pať jemu pschezo hiščeže na šwědomnju ležesche. Šemu bě, jako budžičke te poščžene pjenješny kradnyť byť. Duž došta šo jemu to šbože, so wot dalscheho wuja, na šotrehož šebi ani wjazh pomyššil njebě, wjetschu šummu pjenješ namrě. Šeho přěnja myššl bě nětko, k tutyhmi pjenješami wschón šwój dołh ššaplacžecž. To pať ničžo lohke njebě. Někotři jeho wěricželjo běchu šo mjes tym pschecžahnyli, drusy běchu wumrjeli, ššecžich mjena wjazh nješnajesche. Wón pať šo šatrašchicž njeda, ale kupi šebi šonja, šydnny šo na njeho, wa šebi wschě šwoje pjenješny a jěchasche k jeneho města do drugeho a šaplacži, šomuž bě něšto winojty. Šenemu mějesche 1000 hr., druhemu 2 hr. dacž. Šóždy pať šwoje pjenješny došta. Šedny, šotremuž běšche žšle šnadny pjenješ dołžny byť, k njemu rjekny, so to tola trjeba njeby byť, ale jeho wotmolwjenje bě: „Ša pať čžžu žšle čžiste šwědomnje mčž!“ Šusto by dla hubjeneje hřwnty, kiž bě winojty, wjele mil daloko jěchať. Šo něšto njeđželach běšche tať pola 70 ludži pošyť, ale mějesche hiščeže wjele placžičž a jeho pjenješny běchu šwudawane. Duž ššoncžnje swojeho šonja pscheda a šhodžesche nětko pošchi po kraju wokoło, hacž bě wschón dołh hacž na pošledni pjenješ šaplacžil. Nětko mějesche, po čžimž bě tať jara žedžil, žšle čžiste šwědomnje, a šbožowny a bohaty kaž kral šo na ššinohu šydnny, ššepasche, ššijesche a ššmolešche dale jako ššewž wschón wješely, so mějesche nětko šako čžekne mjeno psched ludžimi a w šebi „žšle čžiste šwědomnje.“

Wón šo tež po něčžim šako wobohacži a je na pošledku druhim wjele dobrotow čžinicž mošł.

Čžin teho runja!

Wšhelake k bliska a k daloka.

— Pschichodnu pošdželu šo šarški došhodny šakon w šejmje wuradžuje. Šo nim maja wošady wěšty džěl šarškich došhodow na wšchnosčž wotedacž. Ša to pať k teje poškadnizy, šotraž tať narosčže, štat šarobne pschilohi placži a žana wošada wjazh pschilohow placžičž njetrjeba.

— Ššetrške šwětko šo nětko tež k Budyšchina k pošnožny hacž do Kulowa pošoži, hdyž je šastupjerštwo města Budyšchina sa to nusne wudawki pschšwóšilo. Duž doštanu Nješwacžidlo, Šakežy, Šomorow, Šrupin atd. w bližšchim čžaku ššetrške šwětko.

„Šombaj Wóh“ njeje jenož pola ššjesow duchownych, ale je tež we wschěch pschewawarňjach „Ššerb. Šowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž. Na šštwóřčžlěta placži wón 40 pj., jenotliwe čžiššla šo sa 4 pj. pschedawaju.